

ЗНАЙШЛА УЛЮБЛЕНУ РОБОТУ ЗАВДЯКИ ВИПАДКУ

Любов Мороз працює менеджером на Льонокомбінаті лише рік, але навіть за цей достатньо короткий період часу дівчина встигла зарекомендувати себе як надійна та відповідальна бойова одиниця в зовнішньоекономічній діяльності підприємства. Цікаво, що опинилася Люба на цій роботі абсолютно випадково, помилившись адресою, але як кажуть, нічого в нашому житті не стається просто так.

На той момент 20-річну студентку-третьокурсницю економічного факультету Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки направили для проходження виробничої практики на Рівненську фабрику нетканних матеріалів (сусіднє з Льонокомбінатом підприємство). А далі, як у кіно, за дивним збігом обставин все вирішив Випадок.

– Опинилася тут дуже цікавим способом. Можу сказати, що я вдячна водію маршрутки, який просто спрямував мене не туди. Мені потрібно було пройти практику на підприємстві, яке спеціалізується на зовнішньоекономічній діяльності. Попередньо в інтернеті знайшла інформацію, що цим напрямком займається «нетканка». Водія маршрутки попросила підказати, як туди пройти. А він мені сказав: «Йди туди, де пише Льонокомбінат – це і є «нетканка». Ось так я і опинилася тут, – розповідає Любов.

Оскільки Льонокомбінат теж потребував нових менеджерів, дівчині запропонували проявити

замало, тому паралельно вона почала навчатися в університеті та здобувати ще одну освіту – економічну. З часом Люба зрозуміла, що напрямок економіки та менеджменту є для неї ближчим, відтак зробила ставку на нього.

Не так давно наша героїня захистила бакалаврську дипломну роботу на тему «Управління ЗЕД підприємства на матеріалах ТОВ «Т-Стиль». А в найближчому майбутньому дівчина планує поступати на магістратуру.

– Менеджер – поліфункціональна людина, бо обов'язків дуже багато. Якщо говорити про зовнішньоекономічну діяльність, то це робота з закордонними партнерами, з великою кількістю документів, розмитнення, замитнення і тому подібне. По Україні моя робота пов'язана із забезпеченням підприємства розхідними матеріалами, сировиною, будівельними матеріалами. У нас всі працівники взаємозамінні, тому що якщо хтось іде у відпустку, я мушу взяти чийсь роботу на себе, – розповідає про специфі-

і як вони працюють. Франція культурно ближча до нас і це вже було не так несподівано. В цій країні ми відвідали велику виставку техніки. Люди, які її створюють насправді дуже великі уми. Мене дуже здивувала Фінляндія, я від неї очікувала трохи іншого. Думала, що вона більш європеїзована. Але ця країна теж по-своєму відрізняється. Там добре розвинуте сільське господарство, аграрний сектор. Фіни мені дуже сподобались, імпонує, що вони по натурі господарі. У них підприємства невеликі, але на виробництвах панує порядок, – говорить Люба.

Дівчина впевнена, що на будь-якому успішному підприємстві повинен бути симбіоз ідейного керівництва та злагодженої команди працівників, готових втілювати амбітні плани. Додає, що на Льонокомбінаті зібрана сильна команда фахівців, з якими можна розвивати свій потенціал. А власник підприємства Олег Червонюк завжди відкритий до нових ініціатив своїх підлеглих.

Вільний від роботи час Лю-

витої молоді за кордон. Адже неможливо побудувати сильну державу без нових ідейних людей, здатних не словами, а ділом змінювати ситуацію в країні. Дівчина зізнається, що раніше теж мала спробу поїхати працювати за кордон, але врешті не склалося – про що Любов не жаліє.

– Тоді я думала, що це погано, але наразі розумію, що доля таки має на нас певний вплив і все, що не робиться – на кра-

не буває. Півроку назад, коли я сиділа на роботі до дванадцятої ночі і виходила ледь не зі сльозами на очах, було складно. Але я зрозуміла, що саме тут на роботі я і знаходжу ту енергію, мотивацію. Це виходить само собою, штучно я ніколи себе не налаштовую. Буває вранці прокидаєшся без бажання, але потрапляючи в робочий процес, знаходиш новий приплив сил і натхнення працювати, – говорить дівчина.

дівчині запропонували проявити себе на «Т-Стиль». Люба погодилася, адже була зацікавлена в отриманні нового професійного досвіду. Вже за декілька днів практикантці запропонували залишитись на роботі, відмітивши її швидку адаптацію та бажання вчитися.

Любов Мороз родом з села Любиковичі Сарненського району. Як і всі однолітки, дівчина намагалася цікавитися всім, що було доступно, при цьому завжди маючи свої плани на майбутнє. Будучи школяркою, Люба мріяла пов'язати своє життя з педагогічною діяльністю. Саме тому після 9-го класу школи вона поступила в педагогічний коледж, здобувши відповідну освіту. Однак активній і непосидючій дівчині цього виявилось

не вистачити для реалізації своєї діяльності Любов. Окрім так званої офісної рутини, менеджери часто їздять у закордонні відрядження. Відпочинком подібні поїздки не назвеш, однак працівники отримують чудовий досвід та можливість познайомитися з новими людьми та культурами. А також відвідати передові світові фабрики та виробництва, аби в майбутньому «приміряти» найсучасніші технології та ідеї вже на своєму підприємстві.

– Завдяки роботі я відвідала три країни, кожна з них цікава по-своєму. Індія була для мене дуже незвичною, тому що я вперше в житті летіла літаком. Але мені сподобалася сама суть відрядження, сподобалося дивитися як живуть інші люди

Вільний від роботи час Лю-
бов звикла проводити активно
та з користю для здоров'ю, на-
даючи перевагу спорту та пе-
ребуванню на свіжому повітрі.
Хоча, зізнається, робота заби-
рає левову частину часу.

– У вільний час намагаю-
ся проводити час з друзями,
з близькими за духом люди-
ми. Це може бути відвідування
стадіону, спортивні ігри, прогу-
лянки до водойми, також дуже
люблю природу. Я швидше
схожу до озера подивитися на
захід сонця, ніж в кафе чи ніч-
ний клуб. Хоча повеселитися чи
потанцювати часом теж люблю,
– додає дівчина.

Роздумуючи над майбутнім
своєї країни, Люба впевнена,
що однією з найбільших про-
блем України є відтік талано-

всє, що не робиться – на кра-
ще. Можливо, людина, яка їде
за кордон ще не знайшла свого
місця, не зрозуміла чого вона
хоче. Держава заважає розви-
ватися талановитим людям тут.
Іноді ми самі себе обмежуємо,
можливо такий в нас менталі-
тет неправильний, – роздумує
менеджер.

Дівчина впевнена, що робо-
та на Льонокомбінаті для неї є
перехідним етапом на шляху до
чогось більшого, наголошуючи
на тому, що завжди треба праг-
нути до найвищих цілей. Однак
зараз Люба зосереджена
на тому, щоб розвиватися тут і
зараз та бути корисною підпри-
ємству. А додаткову мотивацію
для цього знаходити не дово-
диться.

– Останнім часом моментів,
що в мене немає сил і натхнення

Не зважаючи на високош-
видкісний у всіх планах рік,
Любов не планує зупинитися та
відпочивати. Дівчина вже пла-
нує своє майбутнє, додаючи,
що основне завдання як і рані-
ше – вчитися і розвиватися, від-
кривати нові горизонти.

– Я звикла ставити цілі, а
не мріяти. Хочу закінчити уні-
верситет, отримати водійські
права, вивчити нові професійні
напрямки. Про сім'ю поки не за-
думуюся, тому що не зустріла
кохану людину. В планах – від-
відати якомога більше країн,
дивитися як там живуть і пра-
цюють люди. За рахунок чого
вони досягають таких результа-
тів і чого нам не вистачає, щоб
бути такими як вони, – поділи-
лася секретами Люба.

Микола БРЕЖИЦЬКИЙ

